

25L001211

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
TE LEUVEN
VAN 26 MEI 2026**

Kamer C2

In de zaak van het openbaar ministerie
Vertegenwoordigd door substituut procureur des Konings Veerle Devos

tegen:

BEKLAAGDE :

D. V. L. , RRN (...)
geboren te Dendermonde op (...)
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te (...)

bijgestaan door meester Piet Noe, advocaat te Gavere.

1 TENLASTELEGGINGEN

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A aanzetten tot haat of geweld jegens een groep

in een van de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden te hebben aangezet tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een of meer beschermde criteria bedoeld in artikel 4, 4° van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, en dit, zelfs buiten de in artikel 5 van voornoemde wet bedoelde domeinen,
(art. 4, 4°, 5 en 20, 4° Wet 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden ; art. 444 Sw)

namelijk door uitspraken gedaan tijdens de lezing georganiseerd door de Nationalistische Studentenvereniging Leuven

te Leuven op 28 februari 2024

B aanzetten tot haat of geweld jegens een groep

in een van de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden te hebben aangezet tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een of meer beschermde criteria zoals bedoeld in artikel 4 lid 1 van de Wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen, en dit, zelfs buiten de in artikel 6 van voornoemde wet bedoelde domeinen, (art. 6 en 27, 4° Wet 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen ; art. 444 Sw)

namelijk door uitspraken gedaan tijdens de lezing georganiseerd door de Nationalistische Studentenvereniging Leuven

te Leuven op 28 februari 2024

C verspreiden van denkbeelden gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat

in de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden, denkbeelden die waren gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat, te hebben verspreid, (art. 21 Wet 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden ; art. 444 Sw)

namelijk door uitspraken gedaan tijdens de lezing georganiseerd door de Nationalistische Studentenvereniging Leuven

te Leuven op 28 februari 2024

2 PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 21 april 2026.

De rechtspleging verliep in het Nederlands.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde:

- het openbaar ministerie;
- beklaagde D. V. L. , bijgestaan door zijn advocaat.

3 BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1 Feiten en tenlasteleggingen

1 De feiten die aan de basis liggen van de tenlasteleggingen, deden zich voor in de avond van 28 februari 2024 in een aula van de KU Leuven gelegen te Leuven, Andreas Vesaliusstraat 2.

Op die avond organiseerde de Nationale Studentenvereniging Leuven (verkort: NSV!) in die bewuste aula een lezing waarbij beklaagde twee uur lang zou komen spreken voor een publiek over het thema “regeneratieve landbouw”.

De lezing viel uiteen in twee onderdelen. In een eerste onderdeel hield beklaagde bij wijze van inleiding een monoloog van iets meer dan een uur. Daarna kreeg het publiek nog een klein uur de gelegenheid om vragen te stellen aan beklaagde, die vervolgens door hem werden beantwoord.

In de praktijk bleek de lezing zich niet te beperken tot het opgeven thema van de regeneratieve landbouw. Bij aanvang van zijn lezing gaf beklaagde te kennen dat hij het ook wilde hebben over “een breed scala aan andere onderwerpen”. In de loop van de daaropvolgende twee uren kwamen uiteindelijk verschillende maatschappelijke thema’s aan bod: diversiteit en de multiculturele samenleving, gelijkheid, vooroordelen, censuur, migratie, inburgering, de theorie van de omvolking, de Vlaamse cultuur, het verschil tussen geslacht en gender, kapitalisme en de vrije markt, pluralisme, de oorlog in Oekraïne... Eén vraag uit het publiek betrof het thema van de regeneratieve landbouw. Beklaagde ging ook kort op deze vraag in.

2 Beklaagde wordt thans voor de correctionele rechtbank vervolgd omdat hij tijdens zijn lezing uitspraken heeft gedaan die volgens het openbaar ministerie zouden aanzetten tot haat of geweld op grond van nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming (tenlastelegging A), dan wel op grond van geslacht, (...), genderidentiteit, genderexpressie, seksekenmerken of medische of sociale transitie (tenlastelegging B).

Daarnaast wordt aan beklaagde ook verweten dat hij denkbeelden zou hebben verspreid die gegrond zijn op rassuperioriteit of rassenhaat (tenlastelegging C).

3.2 Exceptio obscuri libelli en ontvankelijkheid van de strafvordering

1 Beklaagde werpt op dat het voor hem onvoldoende duidelijk is welke uitspraken hem precies worden verweten, zodat hij zich niet op een eerlijke manier op de tenlasteleggingen zou kunnen verdedigen (exceptio obscuri libelli).

2 De rechtbank stelt vast dat er in alle tenlasteleggingen consequent verwezen wordt naar “uitspraken gedaan tijdens de lezing georganiseerd door de Nationale Studentenvereniging Leuven”, zonder dat deze uitspraken in de dagvaarding aangehaald of nader gepreciseerd worden.

De concrete uitspraken die aan beklaagde ten laste gelegd worden, dienen echter niet noodzakelijk te worden overgenomen in de dagvaarding zelf. De dagvaarding moet immers worden samen gelezen met de stukken van het strafdossier.

Het strafdossier bevat een volledige transcriptie van de lezing van beklaagde. Het openbaar ministerie heeft bij zijn conclusie een kopie van deze transcriptie gevoegd, waarbij door middel van markeringen aangegeven werd welke passages op zich problematisch zouden zijn. Daarnaast benadrukt het openbaar ministerie dat de tenlasteleggingen zich niet beperken tot die bewuste passages, maar dat deze moeten worden samengelezen of aangevuld met het volledige betoog van beklaagde.

De rechtbank is van oordeel dat het openbaar ministerie op die manier voldoende duidelijkheid heeft verschaft over de vraag welke uitspraken er concreet aan beklaagde tenlastegelegd worden.

3 De tenlasteleggingen zijn voldoende concreet en duidelijk. De formulering ervan geeft geen aanleiding tot verkeerde of dubbelzinnige interpretaties.

De rechtbank verwierpt dan ook de exceptio obscuri libelli ingeroepen door beklaagde.

4 De strafvordering werd tijdig en op regelmatige wijze ingesteld en is ontvankelijk.

3.3 Beoordeling ten gronde van de tenlasteleggingen

1 Beklaagde beroept zich op zijn vrijheid van meningsuiting en betwist dat hij zich schuldig zou hebben gemaakt aan een van de misdrijven onder de tenlasteleggingen.

2 Het recht op vrijheid van meningsuiting betreft een grondrecht en wordt onder meer gewaarborgd in artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in artikel 19 van de Belgische Grondwet. Dit recht omvat de vrijheid om een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen.

Politieke meningsuitingen, zoals gedaan door beklagde tijdens zijn lezing van 28 februari 2024, genieten in beginsel de meest verregaande bescherming omdat zij kunnen bijdragen aan het publieke debat.

3 Het recht op vrijheid van meningsuiting is echter niet absoluut en kan aan beperkingen onderhevig zijn. Daartoe is vereist dat er een wettelijke basis voorhanden is, dat de beperking een legitiem doel nastreeft en dat deze noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Zo vallen racistische opmerkingen volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet onder de bescherming van artikel 10 van het EVRM (zie o.a. EHRM 23 september 1994, nr. 15890/89, Jersild/Denemarken). Ook het verspreiden van haat dan wel het aanmoedigen, bevorderen of rechtvaardigen ervan kan tot gevolg hebben dat de vrijheid van meningsuiting aan banden gelegd wordt (zie o.a. EHRM 6 juli 2006, nr. 59405/00, Erbakan/Turkije).

Het Grondwettelijk Hof in België aanvaardt dat de wetgever bestraffend optreedt wanneer de vrijheid van meningsuiting op zo'n manier wordt uitgeoefend dat de basisbeginselen van een democratische samenleving worden bedreigd en dat daardoor onaanvaardbare schade wordt berokkend aan derden (zie Arbitragehof 12 juli 1996, nr. 45/96, ov. B.7.15).

4 In de context van de bestrijding van racisme en discriminatie heeft de Belgische wetgever bepaalde meningsuitingen strafbaar gesteld wanneer deze met een zekere mate van openbaarheid geschieden.

Dat is onder meer het geval wanneer zij aanzetten tot haat of geweld (zie o.a. artikel 20, 4° van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden en artikel 27, 4° van de Wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen).

Hetzelfde geldt voor meningsuitingen waarbij denkbeelden worden verspreid die gegrond zijn op rassuperioriteit of rassenhaat (zie artikel 21 van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden).

Om de leesbaarheid van het vonnis te bevorderen, zal hierna verwezen worden naar de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden met de benaming 'Antiracismewet' en naar de Wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van discriminatie tussen vrouwen en mannen met de benaming 'Genderwet'.

5 Er bestaat geen betwisting over het feit dat de lezing van beklagde gegeven werd voor een ruim publiek van geïnteresseerde personen. Het is niet geweten hoeveel personen de lezing hebben bijgewoond. Afgaand op een uitspraak die beklagde zelf deed bij het begin van zijn lezing, mag worden aangenomen dat de aula "goed gevuld" was.

Het feit dat de lezing gegeven werd in een aula die niet openbaar was, maar op het ogenblik van de feiten wel toegankelijk was voor een aantal personen die het recht hadden om er te vergaderen of ze te bezoeken, maakt dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 444 van het Strafwetboek.

6 Beklaagde vatte zijn lezing aan met een kritiek op de gangbare visie dat alle mensen gelijk zijn, ongeacht (zogenaamd) ras, geslacht of gender. Deze zienswijze noemde hij “egalitarisme”, wat volgens hem vaak gepaard gaat met een soort van “universalisme”, volgens welke de gelijkheidsidee zou opgaan voor alle mensen over heel de wereld.

Beklaagde zette dit gedachtegoed af tegen de feitelijke vaststelling dat er in de samenleving heel wat ongelijkheid is en focuste daarbij onmiddellijk op huidskleur of (zogenaamd) ras enerzijds en op geslacht anderzijds: “We zien dat de blanke man die doet het vrij goed, blanke vrouwen ook redelijk goed, zwarte mannen, iets minder, zwarte vrouwen ook iets minder. (...) Het feit dat zwarte mannen dan iets vaker in de gevangenissen terechtkomen, het feit dat zwarte vrouwen vaker in de werkloosheid terechtkomen. Heel controversieel, maar het zijn eigenlijk gewoon feiten.” (transcriptie lezing p. 5)

Volgens beklagde is de gangbare verklaring voor deze vaststellingen dat er in de samenleving sprake zou zijn van een vorm van structureel racisme. Als schuldige daarvoor wordt volgens beklagde de blanke man aangeduid.

Daarop gaf beklagde aan dat de gangbare zienswijze vertrekt van de verkeerde premisse: “En je kan het eigenlijk bijna niet verwijten dat ze zo gaan denken, want hun aller fundamenteelste premissen, hun denkkader, dat van het egalitarisme. Vanaf dat je daarmee begint kan je nee, je kan daar niks op bouwen, want dat is al fout van bij het begin. Die mensen zijn niet gelijk, die zijn niet gelijk en die gaan ook nooit gelijk zijn.” (transcriptie lezing p. 6)

Vervolgens nam beklagde het gelijkekansenbeleid op de korrel. Hij stelde dat de samenleving haar “obsessie” met gelijke kansen zou moeten laten varen omdat het geven van gelijke kansen er volgens hem toch niet toe zal leiden dat de uiteindelijke uitkomst gelijk zal zijn. De schuld steken op een zogenaamd racistisch systeem is volgens beklagde niet correct: “En je hoort dan soms mensen klagen. (...) En die was weer aan het klagen over de witte racistische man die de zwarten de kansen ontnemt. Zonder die witte racistische man zaten de zwarte Afrikanen nu nog in Afrika. En daar moesten ze zich elke ochtend afvragen of de net iets grotere machtigere stam van een paar kilometers verder hen de keel zou komen oversnijden en ze opeten en zou verkopen aan Arabische slavenhandelaren. Dat is nu eenmaal de realiteit.” (transcriptie lezing p. 7)

Op dit punt werd beklagde onderbroken door een persoon uit het publiek, die beklagde confronteerde met het feit dat hij dit “een fantastisch voorbeeld van white supremacy” vond. Daarop ontkende beklagde dat hij een “white supremacist” zou zijn. Hij noemde zichzelf een realist, en voegde hieraan toe: “Blanken zijn in sommige dingen beter, Afrikanen zijn in sommige dingen beter, Aziaten zijn in andere dingen beter en bijvoorbeeld de Joden zijn in sommige dingen nog veel beter hé. Dus er zijn nu eenmaal verschillen in bevolkingsgroepen. (...) Ik ben helemaal geen white supremacist, ook al gaat u dat hoogstwaarschijnlijk nu wel schrijven. Maar blanken zijn nu eenmaal in sommige dingen beter en dat is dat, is het fundamenteel. Dat is wat het uw, ja uw groepen dus fout hebben aan de samenleving. Mensen zijn niet gelijk, dieren zijn niet gelijk, planten zijn niet gelijk, er is niets in de natuur gelijk (...). (...) Want ja, u moet u ook inbeelden voor bijvoorbeeld African Americans of zelfs Afrikanen hier bij ons. Er wordt dan constant gezegd jullie zijn exact hetzelfde als blanken. Exact hetzelfde als Aziaten. Iedereen is exact hetzelfde, (...), maar op het einde van de rit kunnen zij even goed zien als u en ik en heel de zaal hier dat er nu eenmaal minder, euh, Afrikaanse ingenieurs zijn dan Aziatische of blanke ingenieurs.” (transcriptie lezing p. 9-10)

Daarop ging beklagde nog wat dieper in op positieve discriminatie (positieve actie) en op het zogezegd perverse effect ervan omdat dit alleen maar aanleiding zou geven tot frustraties en censuur. Beklaagde benadrukte nog eens: “En het allerbelangrijkste daarin is gewoon erkennen dat er nu eenmaal verschillen zijn tussen verschillende bevolkingsgroepen. (...) Centrum rechtse politici die gaan zeggen ras bestaat niet. En ik zeg het is controversieel, wat ik moet zeggen wie durft er het woord ras nog gebruiken de dag van vandaag dat gaan ze zeggen Oh nee, dat bestaat allemaal niet.” (transcriptie lezing p. 12). Beklaagde koppelde deze uitspraak vervolgens aan het thema van massamigratie en de integratie van migranten in Vlaanderen. Daarbij benadrukte hij opnieuw de fundamentele verschillen tussen zogezegd

inheemse en uitheemse bevolkingsgroepen: “Je kan een bepaalde cultuur, taal, gewoontes, tradities aan gaan nemen, maar mensen zijn toch altijd verschillend.” (transcriptie lezing p.12)

In een volgende stap ging beklagde dieper in op vooroordelen in de samenleving. Hij nuanceerde het belang van vooroordelen, maar gaf aan dat dit ook niet wil zeggen dat vooroordelen niet nuttig of zelfs levensnoodzakelijk zijn. Om zijn standpunt kracht bij te zetten en te illustreren gaf hij enkele voorbeelden. Eén ervan had betrekking op concentratiescholen, waarbij beklagde te kennen gaf dat veel “Afrikaans uitzijnde leerlingen” een slechter schoolresultaat hebben en dat een goede onderwijskwaliteit in concentratiescholen niet haalbaar is: “Klassen die diverser zijn, klassen met veel leerlingen met een Afrikaanse achtergrond of een migratieachtergrond. Die doen het nu eenmaal slechter.” (transcriptie lezing p. 16). Het andere voorbeeld had betrekking op een gedachte-experiment waarin een persoon benaderd wordt door drie Roma-vrouwen.

Beklagde voegde aan dit laatste voorbeeld spontaan toe: “En ik heb daar al een rechtszaak voor lopen, dus deze uitspraak van vandaag kan daar gewoon aan toegevoegd aan die rechtszaak dat dat geen extra rechtszaak wordt daarvoor. (...) En is het niet absurd dat iets waar eigenlijk iedereen het over eens is, dat dat niet meer mag worden gezegd? Dat dat strafbaar moet zijn? Dat vind ik echt heel, heel, heel absurd.” (transcriptie lezing p. 17). Hij verduidelijkte dat er op dat moment vier rechtszaken tegen hem liepen voor haatspraak, wat volgens hem neerkwam op een vorm van censuur door de Staat waardoor zijn rol als politieke activist onder druk kwam te staan.

Vervolgens ging beklagde in op de toenmalige politieke situatie in Vlaanderen, waarna hij overschakelde op het thema van migratie en de zogenaamde theorie van de omvolking. Terloops merkte hij op dat regeneratieve landbouw op zich een boeiend onderwerp is, maar dat migratie “toch net iets prangender” was. Daarbij legde beklagde het verband tussen de dalende onderwijskwaliteit, onveiligheid, de “gigantische aantallen vreemdelingen in onze gevangenissen”, het huizentekort en de “failliete” sociale zekerheid enerzijds en massamigratie anderzijds. Beklagde gaf en passant aan dat Marokko heel blij is als Marokkaanse criminelen richting Europa verhuizen omdat ze er dan zelf “vanaf zijn”, en dat de meeste Afghaanse jongemannen die in Vlaanderen toekomen liegen over hun leeftijd (“ze liegen nu eenmaal heel vaak”) en dan een goede uitkering krijgen. Als oplossing voor deze problemen propageerde beklagde een migratiestop en het uitbouwen van een “Vlaamse leidcultuur”.

Beklagde rondde zijn inleiding af door te stellen dat het beknotten van het taalgebruik een val betreft van de linkse politiek: “We mogen niet in die val trappen omdat we dan binnenkort een generatie gaan hebben die opgegroeid is in een wereld zonder geslacht, want [daar] mag je niet meer over spreken, zonder ras, zonder etniciteit en dergelijke. Zonder omvolking en die eigenlijk geen enkel woord meer hebben om te vatten wat er nu precies gebeurt. Wat één van die belangrijke oorzaken is van de ongelijkheid in onze samenleving. Wat één van die belangrijke oorzaken is van de vervreemding. Dalende onderwijskwaliteit, hogere criminaliteit en dergelijke. Daarom moeten we die woorden blijven gebruiken.” (transcriptie lezing p. 30)

7 In het tweede onderdeel van de lezing werden er vragen gesteld aan beklagde. Beklagde kreeg daarbij de kans om dieper in te gaan op enkele aspecten van zijn eerdere betoog, maar ook om zijn mening te geven over een aantal nieuwe of aanverwante thema's. Er werden onder meer vragen gesteld over regeneratieve landbouw, “remigratie”, de politieke carrière van beklagde, het verband tussen linguïstiek en maatschappijvisie, gezinspolitiek, de overheidsfinanciën, de verkiezingen, de impact van videogames en pornografie op de opvoeding van jongeren, de rol van het kapitalisme, de fysieke weerbaarheid van jongeren, indoctrinatie, de politieke kleur van professoren aan de universiteit en de oorlog in Oekraïne.

Daarbij gaf beklagde onder meer aan dat gender volgens hem niet bestaat. In zijn visie zijn er slechts twee geslachten maar geen genders. De term gender en genderideologie zijn volgens beklagde een linkse constructie: “Gender bestaat niet. Omvolking bestaat wel, ras bestaat wel, etniciteit bestaat wel. Geslacht bestaat wel. Dus ik pleit ervoor om die woorden te behouden omdat ze de werkelijkheid beschrijven in plaats van de werkelijkheid te willen creëren. Links heeft gender gecreëerd. Gender

bestaat eigenlijk niet en ze hebben dat gecreëerd en op die manier de doos van Pandora opengetrokken. (...) Nu zitten we dan met 72 genders, binnenkort misschien 72.000. Allemaal gesubsidieerd. Allemaal moeten ze privileges hebben. Daar doe ik uiteraard niet aan mee.” (transcriptie lezing p. 39)

In verband met de fysieke weerbaarheid van jongeren stelde beklagde: “De Vlaamse jeugd is volgens mij weerloos, mentaal weerloos, fysiek weerloos. (...) Onze jeugd is er miserabel aan toe en ook op fysiek vlak is dat zo. [Aan?] de schoolpoort wordt er daar in elkaar geklopt. Ik daag u uit ook ne keer een filmpje van vijf of zes blanke jonge mannen of meisjes die een een, een Afrikaanse of een, een Aziatische of weet ik veel wat in elkaar slagen aan de schoolpoort. Denk niet dat ge zo een filmpje gaat vinden en als ge er één vindt kan ik u duizend tonen waar het omgekeerd is.” (transcriptie lezing p. 51). Beklaagde voegde hier onmiddellijk aan toe dat iedereen welkom is in zijn project om de jeugd weerbaarder te maken, ongeacht de achtergrond (“Links tot rechts, zwart tot uh tot spierwit. Maakt mij allemaal niet uit.”).

8 Het thema gender kwam slechts in beperkte mate aan bod tijdens de lezing van beklagde. Beklaagde nam daarbij het standpunt in dat gender volgens hem een sociaal construct is, dat niet zou beantwoorden aan een maatschappelijke werkelijkheid. In de visie van beklagde is het enkel zinvol om een onderscheid te maken tussen personen op grond van hun geslacht (seks), maar niet op grond van gender (genderidentiteit).

De visie van beklagde strookt niet met de actuele maatschappelijke en wetenschappelijke opvattingen over gender (genderidentiteit) en zal door sommigen als kwetsend, beledigend of zelfs aanstootgevend ervaren worden.

Niettemin stelt de rechtbank vast dat het standpunt van beklagde over gender nergens diepgaand uitgewerkt wordt in zijn lezing. Het thema kwam slechts zijdelings ter sprake en vormde zeker niet de kern van het betoog van beklagde.

Het feit dat beklagde in zijn lezing het concept gender heeft bekritiseerd, betekent nog niet dat hij ook heeft willen aanzetten tot haat of geweld jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan op grond van een van de beschermende criteria vernoemd in de Genderwet.

Beklaagde wordt bijgevolg vrijgesproken voor tenlastelegging B.

9 De zaken liggen anders wanneer het gaat over het aanzetten tot haat op grond van nationaliteit, een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming (tenlastelegging A) en het verspreiden van denkbeelden gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat (tenlastelegging C).

De thema's migratie, (zogenaamd) ras, huidskleur, afkomst, nationale of etnische afstamming kwamen veelvuldig en op prominente wijze aan bod tijdens de lezing van beklagde. Beklaagde nam uitgebreid de tijd om hierover zijn visie uiteen te zetten en trachtte zijn publiek duidelijk te overtuigen om mee te gaan in zijn denkwijze.

10 De kern van de boodschap die beklagde op 28 februari 2024 ten overstaan van zijn publiek uitdroeg, is dat een groot deel van de maatschappelijke problemen waarmee de samenleving in Vlaanderen te kampen heeft (beklaagde somt op dat vlak op: de dalende onderwijskwaliteit, onveiligheid, de “gigantische aantallen vreemdelingen in onze gevangenissen”, het huizentekort en de “failliete” sociale zekerheid), te wijten zou zijn aan het feit dat de samenleving “superdivers” en “multicultureel” geworden is.

Daarbij viseert beklagde systematisch één of meerdere bevolkingsgroepen, die hij zelf afbakt door telkens weer te verwijzen naar het zogenaamd ras, de huidskleur, afkomst, nationale of etnische afstamming van de personen die hiervan deel uitmaken. Deze groep van personen vormt volgens beklagde de oorzaak van alle door hem aangehaalde problemen. Tijdens zijn lezing liet beklagde zich

herhaaldelijk denigrerend uit over de personen die deel uitmaken van die groep(en) en zette hij zijn publiek bewust aan tot haat of geweld jegens deze personen.

Onder ‘haat’ moet in deze context worden verstaan: “een gemoedstoestand die wordt gekenmerkt door intense en irrationele emoties van afkeuring, vijandschap en afschuw jegens de doelgroep” (vrije vertaling van de definitie gehanteerd door de Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid van de Raad van Europa (ECRI): “a state of mind characterised as intense and irrational emotions of opprobrium, enmity and detestation towards the target group”; zie ECRI-Aanbeveling nr. 15 van 8 december 2015 over het bestrijden van haatspraak, p. 15).

Om strafbaar te zijn, is niet vereist dat beklagde openlijk zou hebben aangezet tot het stellen van concrete daden van haat of geweld (zie, in dezelfde zin, ook Cass. 19 mei 1993, AR nr. P.93.0110.F). Het volstaat dat anderen worden aangezet tot het aannemen van een algemene houding van onverdraagzaamheid of afkeer ten aanzien van de geviseerde groep van personen.

De lezing van beklagde was geenszins opgevat als een bijeenkomst waarbij het alleen maar de bedoeling was om informatie te verstrekken en ideeën of kritiek te delen in aanwezigheid van een publiek. Op grond van de inhoud van de lezing van beklagde en de context waarin deze plaatsvond, kan de rechtbank niet anders dan besluiten dat beklagde bij het geven van zijn lezing het bijzondere opzet had om zijn toehoorders aan te sporen of aan te moedigen tot haat of geweld jegens personen op grond van hun nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming.

Tijdens zijn lezing wekte beklagde enkele malen de indruk dat dit toch niet het geval zou zijn. Deze passages kunnen de rechtbank evenwel niet overtuigen. Zo verklaarde beklagde onder meer: “Onze jeugd is niet weerbaar genoeg. Dus ja, ik wil via Weerbaar en ook via al mijn andere projecten onze jeugd weerbaar maken. Daarvoor is iedereen welkom, ongeacht de achtergrond. Iedereen is bij ons welkom. Links tot rechts, zwart tot uh tot spierwit. Maakt mij allemaal niet uit.” (transcriptie lezing p. 51). Onmiddellijk daarvoor had beklagde echter wel het volgende gezegd: “De Vlaamse jeugd is volgens mij weerloos, mentaal weerloos, fysiek weerloos. (...) Onze jeugd is er miserabel aan toe en ook op fysiek vlak is dat zo. [Aan?] de schoolpoort wordt er daar in elkaar geklopt. Ik daag u uit ook ne keer een filmpje van vijf of zes blanke jonge mannen of meisjes die een een, een Afrikaanse of een een Aziatische of weet ik veel wat in elkaar slagen aan de schoolpoort. Denk niet dat ge zo een filmpje gaat vinden en als ge er één vindt kan ik u duizend tonen waar het omgekeerd is.” (transcriptie lezing p. 51). Een dergelijke passage, waarin beklagde zijn eerder ingenomen standpunt lijkt te willen afzwakken, is duidelijk in tegenspraak met de meer fundamentele opvattingen die beklagde tijdens zijn lezing heeft verkondigd en met de kernboodschap ervan. Dergelijke passages moeten uitsluitend gezien worden in het streven van beklagde om strafvervolgung te vermijden. Beklagde gaf immers zelf aan dat er op het ogenblik van zijn lezing al verschillende rechtszaken tegen hem liepen (zie o.a. transcriptie lezing p. 17, 19 en 37), waardoor hij zich klaarblijkelijk genoodzaakt zag om te anticiperen op een eventuele bijkomende strafvervolgung en zich op dat vlak enigszins in te dekken.

Op de zitting benadrukte beklagde dat alle uitspraken die hij tijdens zijn lezing van 28 februari 2024 gedaan heeft, gesteund zijn op robuust wetenschappelijk onderzoek en bestaande cijfergegevens. Ook al zou dat het geval zijn, dan nog doet deze bewering op geen enkele wijze afbreuk aan het voorgaande. Aan beklagde wordt immers niet verweten dat hij foutieve informatie zou hebben verspreid, maar wel dat hij door zijn voorstelling van zaken doelbewust heeft aangezet tot haat of geweld jegens personen op grond van één of meerdere criteria opgesomd in de Antiracismewet.

Aan alle consitutieve bestanddelen van het misdrijf onder tenlastelegging A is in de gegeven omstandigheden voldaan.

De rechtbank verklaart beklagde schuldig aan deze tenlastelegging.

11 De rechtbank stelt vast dat beklagde nog tijdens zijn lezing, na een interpellatie vanuit het publiek, formeel afstand nam van het gedachtegoed van ‘white supremacy’ (letterlijk vertaald: ‘witte

suprematie' of 'witte superioriteit'). Dit gedachtegoed betreft een racistisch geïnspireerde theorie die stelt dat witte mensen (beklaagde spreekt over blanken) van nature superieur zouden zijn aan mensen met een andere huidskleur of van een andere etnische origine. Het openlijk onderschrijven van deze theorie maakt naar Belgisch recht zonder enige twijfel een misdrijf uit, nu een dergelijk gedachtegoed rechtstreeks geïncrimineerd wordt in artikel 21 van de Antiracismewet.

De formele ontkenning van beklagde dat hij een aanhanger zou zijn van deze theorie staat echter in schril contrast met de eigenlijke inhoud van zijn boodschap, die niet mis te verstaan is en die naadloos aansluit bij een ideologie gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat. Beklaagde gaf tijdens zijn lezing meermaals aan dat er, wat hem betreft, duidelijke verschillen zijn tussen verschillende bevolkingsgroepen op basis van (zogenaamd) ras, huidskleur, afkomst, nationale of etnische afstamming.

Zo stelde beklagde onomwonden: “Als ik zeg het is normaal dat er meer Aziaten en blanken, Aziatische mannen en blanke mannen ingenieur zijn dan African Americans. Want African Americans doen het gewoon minder goed op school omwille van een aantal redenen. (...) Dan mogen we niet zeggen we mogen niet zeggen dat blanken nu eenmaal betere bruggenbouwers zijn dan Afrikanen. Nochtans ga een keer naar Afrika. Kijk een keer naar de bruggen. De meeste bruggen die daar staan zijn [nog?] de bruggen die tijdens kolonialisme of zelfs lang daarvoor gebouwd zijn door blanke ingenieurs. En als er daar nu bruggen gerepareerd worden zijn [het?] niet de Afrikanen die ze repareren, [het?] zijn Aziaten die ze repareren, de Chinezen [hebben?] het allemaal overgenomen. Dus is het dan echt zo controversieel als ze gewoon die vaststelling maken dat blanke Europeanen en dat Aziaten blijkbaar betere bruggenbouwers zijn dan Afrikanen? Zo is het nu eenmaal.” (transcriptie lezing p. 9-10 met redactionele aanpassingen door de rechtbank tussen vierkante haakjes teneinde de leesbaarheid te bevorderen). Onmiddellijk daarna ontkende beklagde dat deze uitspraak van hem een white supremacist zou maken. Hij gaf daarbij als tegenargument dat Afrikanen klaarblijkelijk betere langeafstandslopers zijn, maar hij voegde er wel nog aan toe: “Maar blanken zijn nu eenmaal in sommige dingen beter en dat is dat, is het fundamenteel. (...) Dat is wat het uw, ja uw groepen dus fout hebben aan de samenleving. Mensen zijn niet gelijk, dieren zijn niet gelijk, planten zijn niet gelijk, er is niets in de natuur gelijk.” (transcriptie lezing p. 10)

Kort voor de aangehaalde passage had beklagde al uiting gegeven aan een ander controversieel standpunt waarmee hij de theorie van rassuperioriteit parafraseerde: “Zonder die witte racistische man zaten de zwarte Afrikanen nu nog in Afrika. En daar moesten ze zich elke ochtend afvragen of de net iets grotere machtigere stam van een paar kilometers verder hen de keel zou komen oversnijden en ze opeten en zou verkopen aan Arabische slavenhandelaars. Dat is nu eenmaal de realiteit.” (transcriptie lezing p. 7)

In het licht van de aangehaalde voorbeelden en van het volledige betoog van beklagde acht de rechtbank afdoende bewezen dat beklagde tijdens zijn lezing van 28 februari 2024 denkbeelden heeft verspreid die gegrond zijn op rassuperioriteit of rassenhaat. Tijdens zijn lezing ontkende beklagde weliswaar zelf uitdrukkelijk dat dit het geval zou zijn, maar inhoudelijk schaarde hij zich volledig achter dit gedachtegoed, dat een minachtende en haatdragende strekking heeft en de fundamentele minderwaardigheid van een groep van personen uitdrukt.

Beklaagde had daarbij klaarblijkelijk de bedoeling om de haat ten aanzien van de geïncrimineerde groep van personen aan te wakkeren en de totstandkoming van een voor deze groep discriminerend of op segregatie gericht beleid te rechtvaardigen.

Aan alle constitutieve bestanddelen van het misdrijf onder tenlastelegging C is voldaan.

De rechtbank verklaart beklagde schuldig aan deze tenlastelegging.

3.4 Strafmaat

1 Bij het bepalen van de straf houdt de rechtbank rekening met de wettelijke strafmaat, de ernst van de feiten en de persoonlijkheid en het strafrechtelijk verleden van beklaagde.

2 De feiten onder de bewezen tenlasteleggingen zijn ernstig en laakbaar en geven blijk van een verregaande normvervaging in hoofde van beklaagde.

Tijdens zijn lezing van 28 februari 2024 heeft beklaagde denkbeelden verspreid gegrond op rassuperioriteit of rassenhaat en zijn publiek aangezet tot haat jegens personen op grond van criteria zoals zogenaamd ras, huidskleur, afkomst, nationale of etnische afstamming.

Deze misdrijven druisen in tegen de fundamenteën van een democratische rechtstaat en dragen bij tot het creëren van een klimaat van onverdraagzaamheid en verdeeldheid in de samenleving. Democratische samenlevingen steunen op gelijke rechten en bescherming voor iedereen. Racisme ondergraaft het vertrouwen in de samenleving en zet verschillende bevolkingsgroepen tegen elkaar op, waarbij het risico op discriminatie, intimidatie, sociale uitsluiting en geweld niet denkbeeldig wordt.

De rechtbank tilt dan ook zwaar aan de feiten.

3 Op het ogenblik van de feiten had beklaagde nog een blanco strafblad.

Inmiddels is dat niet meer het geval. Beklaagde werd bij arrest van het hof van beroep Gent van 20 juni 2025 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel en een geldboete van 200,00 euro, na vermeerdering met de opdecimen gebracht op 1.600,00 euro. Dit arrest heeft thans kracht van gewijsde verkregen.

4 Het openbaar ministerie heeft in zijn vordering spontaan rekening gehouden met de straffen die werden uitgesproken door het hof van beroep Gent en vorderde enkel een geldboete als bijkomende straf voor beklaagde.

5 De rechtbank stelt vast dat de misdrijven onder de huidige, bewezen tenlasteleggingen A en C en de misdrijven waarvoor beklaagde inmiddels definitief veroordeeld werd bij voormeld arrest van hof van beroep Gent van 20 juni 2025, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde strafbaar opzet uitmaken.

De veroordeling van beklaagde door het hof van beroep Gent had betrekking op soortgelijke misdrijven, die zich afspeelden in de periode van 24 januari 2017 tot 6 september 2018.

De huidige feiten deden zich weliswaar pas jaren later voor, nl. op 28 februari 2024, maar werden wel gepleegd voordat beklaagde definitief veroordeeld was door het hof van beroep Gent. Beklaagde roept dan ook terecht in dat hij op het ogenblik waarop hij de huidige feiten pleegde, nog niet wist of hij al dan niet zou worden veroordeeld voor de feiten uit de periode 2017-2018 en dat dit gegeven een rol heeft gespeeld bij de uitspraken die hij tijdens zijn lezing gedaan heeft.

Aldus dient eenheid van opzet te worden aanvaard met de eerdere feiten uit de periode 2017-2018, wat een aanzienlijke impact heeft op de mogelijkheden tot bestraffing van beklaagde voor de huidige feiten.

6 Met toepassing van artikel 65, tweede lid dient de rechtbank bij het bepalen van een straf voor de huidige feiten immers rekening te houden met de reeds uitgesproken straffen door het hof van beroep Gent.

Indien de straffen uitgesproken door het hof van beroep Gent een voldoende bestraffing lijken voor de bestraffing van alle misdrijven, dan kan de rechtbank zich beperken tot een eenvoudige schuldigverklaring (opslorping). Indien dat niet het geval is, dan kan de rechtbank een bijkomende straf opleggen zonder dat het geheel van de uitgesproken straffen het maximum van de zwaarste straf te boven gaat.

7 De rechtbank is van oordeel dat de straffen uitgesproken door hof van beroep Gent op 20 juni 2025 geen voldoende bestraffing vormen voor het geheel van de misdrijven onder de toenmalige en de huidige tenlasteleggingen A en C.

8 De huidige feiten kunnen maximaal gestraft worden met een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 1.000,00 euro, na vermeerdering met de opdecimen gebracht op 8.000,00 euro.

Rekening houdend met de reeds uitgesproken straffen door het hof van beroep Gent (nl. een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel en een geldboete van 200,00 euro, na vermeerdering met de opdecimen gebracht op 1.600,00 euro), is de rechtbank van oordeel dat een geldboete van 500,00 euro, na vermeerdering met de opdecimen gebracht op 4.000,00 euro, een passende bijkomende straf vormt voor beklagde.

Deze bijkomende straf is noodzakelijk, maar tevens voldoende om beklagde te wijzen op het ontoelaatbare van zijn handelen en om herhaling te vermijden.

Er is geen reden om de bijkomende geldboete geheel of gedeeltelijk met uitstel uit te spreken.

3.5 Overtuigingsstukken

De in beslag genomen gegevensdrager met SIN-nr. (...) wordt aan het openbaar ministerie overgemaakt om te handelen als naar recht.

3.6 Kosten, bijdragen en vergoeding

Bij arrest van hof van beroep Gent van 20 juni 2025 werd beklagde reeds veroordeeld tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zodat hij thans niet opnieuw kan worden veroordeeld tot betaling van een bijdrage aan dit fonds.

Beklaagde is wel nog een bijdrage verschuldigd aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand. De rechtbank is verplicht om aan iedere veroordeelde beklagde een bijdrage op te leggen bestemd voor dit fonds. De opbrengsten van dit fonds worden gebruikt ter financiering van de vergoedingen van de advocaten belast met de juridische tweedelijnsbijstand alsook voor de kosten verbonden aan de organisatie van de bureaus voor juridische bijstand.

Daarnaast wordt beklagde ook veroordeeld tot betaling van een vaste vergoeding zoals vastgesteld in het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken en tot de kosten van de strafvordering.

4 BURGERLIJKE BELANGEN

De burgerlijke belangen blijven ambtshalve aangehouden met toepassing van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering.

5 TOEGEPASTE WETSBEPALINGEN

De rechtbank maakt toepassing van:

- artikel 11, 12, 14, 16, 31 tot 37, 41 Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;
- artikel 25, 38, 39, 40, 65 Strafwetboek;
- artikel 4 Voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering;
- de overige wetsbepalingen aangehaald in de inleidende akte en in dit vonnis.

6 UITSPRAAK

Op tegenspraak ten aanzien van D. V. L. , beklaagde

De rechtbank:

Verklaart de strafvordering ontvankelijk.

Spreekt D. V. L. vrij voor tenlastelegging B.

Verklaart de feiten onder tenlasteleggingen A en C bewezen voor D. V. L. .

Stelt vast dat de misdrijven onder de bewezen tenlasteleggingen A en C en de misdrijven waarvoor D. V. L. veroordeeld werd bij het in kracht van gewijsde gegane arrest van het hof van beroep Gent van 20 juni 2025 (arrestnummer C/945/2025), de opeenvolgende en voortgezette uitvoering vormen van eenzelfde strafbaar opzet.

Houdt rekening met de reeds uitgesproken straffen in voormeld arrest en veroordeelt D. V. L. tot een bijkomende geldboete van 4.000,00 euro, zijnde 500,00 euro vermeerderd met 70 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen.

Maakt de in beslag genomen gegevensdrager met SIN-nr. (...) over aan het openbaar ministerie om te handelen als naar recht.

Verplicht D. V. L. tot betaling van:

- een bijdrage van 26,00 euro aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding in strafzaken van 62,37 euro.

Veroordeelt D. V. L. tot betaling van de kosten van de strafvordering, voorlopig begroot op 35,49 euro.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit vonnis is gewezen door de Rechtbank van eerste aanleg Leuven correctionele zaken, kamer C2:

- W. Vandeputte, rechter-voorzitter
- M. Schoors, rechter
- T. Vliegen, rechter

en wordt uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 mei 2026 door de voorzitter, in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van d terechtzitting, met bijstand van griffier M. Luyckx.